

Sygn. akt III CSK 67/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa G. Ś.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. F. [...]
w K.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o uchylenie uchwały pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej z dnia 13 lutego 2012 r. dotyczącej likwidacji punktu handlowego prowadzonego przez powódkę w sieni budynku stanowiącej część wspólną zabudowanej nieruchomości, w której powódka i pozostali członkowie Wspólnoty posiadają swoje lokale.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła między innymi naruszenie art. 379 pkt 2 i pkt 5 k.p.c. - skutkujące nieważnością postępowania, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała nieważność postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy przy przyjęciu stanowiska, że do działania w imieniu mocodawcy nie jest konieczne ujawnienie przez pełnomocnika faktu umocowania w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy ten fakt wynika, przy ocenie tych okoliczności należy badać przede wszystkim subiektywne odczucia adresata oświadczenia woli czy całokształt okoliczności sprawy mając na uwadze treść art. 65 § 1 k.c.”?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nieważność postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. powódka wywiodła z faktu, że po wyodrębnieniu części lokali w przedmiotowej nieruchomości, wpisanie udziału w użytkowaniu wieczystym gruntu związanego z wyodrębnionymi lokalami nastąpiło wyłącznie w księdze wieczystej urządzonej dla odrębnych lokali, a nie w księdze wieczystej urządzonej dla nieruchomości (macierzystej), co zdaniem skarżącej skutkowało tym, że nie doszło do wyodrębnienia lokali ani do powstania pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej, która nie istnieje, a zatem nie posiada zdolności sądowej.

Stanowisko to jest oczywiście nieuzasadnione. W chwili wyodrębnienia lokali w przedmiotowej nieruchomości nie istniały przepisy nakazujące ujawnienie udziału w użytkowaniu wieczystym związanego z wyodrębnionym lokalem w księdze wieczystej nieruchomości gruntowej i zgodnie z obowiązującym wówczas art. 19 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości w zw. z par. 30 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 marca 1983 r. w sprawie wykonania ustawy o księgach wieczystych i hipotece dokonywano wpisu tego udziału w księdze wieczystej prowadzonej dla wyodrębnionego lokalu. Tak też postąpiono w odniesieniu do wyodrębnionych lokali i udziału w użytkowaniu wieczystym w nieruchomości objętej pozwaną Wspólnotą. Prawo użytkowania wieczystego powstało zatem z chwilą wpisu do księgi wieczystej prowadzonej dla wyodrębnionego lokalu, powstała też pozwana

Wspólnota Mieszkaniowa, która posiada zdolność sądową. Nie budziło to zresztą wątpliwości samej powódki skoro wskazała ona Wspólnotę jako stronę pozwaną w sprawie.

Podobnie nieuzasadnione jest twierdzenie o nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. wywodzone z faktu, że Sąd Apelacyjny nie odroczył rozprawy apelacyjnej w dniu 8 maja 2015 r., mimo zasłabnięcia powódki na rozprawie i odwiezienia jej do szpitala i mimo wniosku pełnomocnika powódki o odroczenie z tego powodu rozprawy. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, jedynie w wypadku, gdy sąd apelacyjny wezwał stronę do osobistego stawiennictwa, nieobecność na rozprawie strony reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika, wywołana znaną sądowi obiektywną przyczyną (np. chorobą strony), powoduje konieczność odroczenia rozprawy apelacyjnej (porównaj między innymi wyroki z dnia 22 sierpnia 2003 r. I PK 2103/02, OSNP 2004/17/295 i z dnia 10 maja 2012 r. IV CSK 473/11, OSNC 2012/12/146). Powódka nie została wezwana na rozprawę w dniu 8 maja 2015 r. do osobistego stawiennictwa, była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, Sąd Apelacyjny przed jej zasłabnięciem rozpoznał wszystkie cztery złożone przez nią kolejno na tej rozprawie wnioski o wyłączenie sędziów i ich nie uwzględnił, pełnomocnik powódki po oddaleniu jego wniosku o odroczenie rozprawy, nie składał żadnych wniosków dowodowych, merytorycznych ani formalnych. W tych okolicznościach należy uznać, że po pierwsze nie było podstaw do odroczenia rozprawy apelacyjnej, a po wtóre jej kontynuowanie nie pozbawiło powódki możliwości obrony swych praw. Nie doszło zatem do nieważności postępowania z przyczyn wskazanych w art. 379 pkt 5 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała także, że w sprawie występuje sformułowane przez nią zagadnienie prawne, nie przedstawiła bowiem żadnych kontrowersji, rozbieżnych ocen prawnych ani argumentacji wskazującej na poważny charakter wątpliwości i konieczność ich rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw